

Sygn. akt VI Ka 466/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: stażysta Anna Pikulska

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2021 r. w Elblągu sprawy

S. W. (1) s. J. i M. ur. (...) w J.

oskarżonego o czyn z art. 217 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 18 sierpnia 2021 r. sygn. akt II K 130/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżyciela prywatnego J. D. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie przed sądem II instancji, w tym 100zł opłaty,

III. zasądza od oskarżyciela prywatnego J. D. (1) na rzecz oskarżonego S. W. (1) 840 zł tytułem zwrotu poniesionych przez oskarżonego kosztów obrony z wyboru przed sądem II instancji.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 466/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Iławie z 18 sierpnia 2021r. w sp. II K 130/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny- pełnomocnik

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

**STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC**

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	błędu w ustaleniach faktycznych który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Nie ma racji skarżący, twierdząc, że sąd I instancji niewłaściwie ocenił materiał dowodowy w zakresie dowodów obciążających i odciążających, dokonał mylnych założeń co do przebiegu ocenianego zdarzenia, w tym w kontekście nagrania z monitoringu i wywiódł z tego nieuprawnione wnioski i ustalenia faktyczne.</p> <p>Mimo bowiem tego, że faktycznie nagranie zdarzenia z monitoringu nie obejmuje swoim zasięgiem całego zdarzenia, to jednak obrazuje jego fragmenty i z tego powodu dowód z nagrania może służyć do rekonstrukcji ustaleń faktycznych w sprawie, a także weryfikacji wersji przedstawionych przez uczestników zdarzenia. Z nagrania tego bowiem wynika, że rola J. D. (1) i jego syna nie była tak pasywna jak starali się to w swoich relacjach wykazać pokrzywdzony i jego syn, że jednak doszło do szarpaniny, wyrywania „métrówki”. Co prawda na nagraniu nie widać samego momentu kontaktu „métrówki” z osobą pokrzywdzonego, ale nie można się zgodzić ze skarżącym, by nagranie z tego powodu miało znaczenie drugorzędne czy</p>		

marginalne dla ustaleń faktycznych w sprawie.

Ponadto- wbrew twierdzeniom skarżącego- nie można było w pełni dać wiary zeznaniom pokrzywdzonego i jego syna co do przebiegu zdarzenia. Już na przedmiotowym nagraniu widać, że pokrzywdzony brał czynny udział w szarpaninie, której celem było odebranie „metrówki” oskarżonemu, a czemu zaprzeczał w zeznaniach syn pokrzywdzonego. Stąd zeznania K. D. nie mogły być uznane za szczere i prawdziwe i służyć potwierdzeniu wersji jego ojca. Wbrew uwagom skarżącego, to również zeznania K. G. (1) nie mogą być powodem do wzruszenia zaskarżonego wyroku, skoro świadek ta nie widziała zajścia wskazanego w zarzucie. Trzeba też zwrócić uwagę na to, że i K. D. i K. G. (1) opisywali „podduszanie” K.D. przez oskarżonego, do którego miało dojść już po doznaniu przez J. D. obrażeń, a tej okoliczności nie potwierdził ani świadek P. W. ani J.D., nie wynika ona też z nagrania z monitoringu. Nadto K. G. nie wskazała w zeznaniach by oskarżony miał w ręku jakiś przedmiot pomimo, że i z nagrania i zeznań wszystkich uczestników zdarzenia wynika, że oskarżony trzymał w ręku „metrówkę”. Dlatego zeznania K. G. nie mogły stanowić wiarygodnego dowodu, który by pozwolił na ustalenie, że oskarżony „metrówką” uderzył w okolice oka J.D., tym bardziej, że świadek ta sugerowała agresywne zachowanie tylko ze strony oskarżonego, a co innego wynika z nagrania z monitoringu.

Nie bez znaczenia dla oceny wersji przedstawionych przez bezpośrednich uczestników

zdarzenia tj. oskarżonego, J.D. i K.D. jest to, że strony pozostają w konflikcie, który mógł wpłynąć na treść składanych przez nich wyjaśnień i zeznań, co jest sygnałem by wiarygodność ich relacji ustalać z dużą dozą ostrożności. Tym bardziej, że faktem jest, że po zdarzeniu pokrzywdzony miał obrażenia w postaci stłuczenia prawego oczodołu oraz zasinienia i zadrapania w okolicy prawego kąta oka. Pokrzywdzony podawał, że obrażeń tych doznał w wyniku uderzenia go w oko „metrówką” przez oskarżonego. Natomiast biegły lekarz podał, że obrażenia te mogły powstać u pokrzywdzonego w wyniku urazów zadanych narzędziem tępokrawędzistym np. uderzenia pięścią, kopnięcie, a takim narzędziem tępokrawędzistym nie jest „metrówka” zakończona metalową spinką. Ponadto biegły lekarz przyjął, że charakter obrażeń nie pozwala na jednoznaczne określenie mechanizmu urazu. Wobec zaś tego, że pokrzywdzony twierdził, że był uderzony „metrówką”, to taki mechanizm jest spójny tylko z urazem w postaci zasinienia i zadrapania w okolicy prawego kąta oka; natomiast nie tłumaczy mechanizmu powstania urazu w postaci stłuczenia prawego oczodołu i to w warunkach, gdy biegły lekarz w opinii wskazał na użycie narzędzia tępokrawędzistego np. uderzenia pięścią, kopnięcia. Trzeba też zaznaczyć, że syn pokrzywdzonego twierdził, że ojciec w wyniku zdarzenia doznał też rozcięcia łuku brwiowego, chyba lewego. A taki uraz nie wynika ani z relacji pokrzywdzonego ani z dokumentacji medycznej. Stąd i te okoliczności wskazują na to, że trudno zeznania pokrzywdzonego i jego syna uznać za wiarygodne.

Wobec tego sąd I instancji miał pełne podstawy by skorzystać z zasady z art. 5§2kpk. Brak utrwalenia na obiektywnym dowodzie tj. nagraniu z monitoringu samego momentu, gdy miało dojść do czynu zarzucanego oskarżonemu, to powodowało nieusuwalne wątpliwości co do mechanizmu powstania u pokrzywdzonego obrażeń stwierdzonych dokumentacją lekarską i tego czy uraz u pokrzywdzonego powstał w wyniku celowego działania oskarżonego czy przypadkowo-podczas szarpaniny. Nie można było bowiem tego jednoznacznie ustalić zeznaniami pokrzywdzonego i jego syna, gdyż dowody te nie były ze sobą spójne, stąd nie zasługiwały na walor pełnej wiarygodności. K.D. – co dostrzegł nawet sam skarżący pisząc w apelacji o odmiennym odtworzeniu przebiegu zdarzenia przez pokrzywdzonego i jego syna – opisywał okoliczności, które nie mogły być uznane za wykazane innymi wiarygodnymi dowodami np. o powstaniu urazu w postaci rozcięcia u ojca łuku brwiowego – chyba lewego, czy duszenia go przez oskarżonego, gdy nie potwierdził ich nawet jego ojciec. Z tych względów zeznania K.D. nie mogły być uznane za odpowiadające faktycznemu przebiegowi zdarzenia. Nadto i oskarżony i pokrzywdzony inaczej opisywali sam moment w którym pokrzywdzony doznał urazu. Nadto ani K. G. ani P. W. nie byli naocznymi świadkami samego momentu doznania urazu przez pokrzywdzonego. Również świadkiem takim nie był syn oskarżonego tj. W. W.. W świetle tego, a także mając na uwadze nagranie z monitoringu, z którego wynika, że uczestnicy zdarzenia

– gdy widać ich na nagraniu -szarpali się, a nie że J. D. był tylko bierny w jego trakcie (stąd nagranie z monitoringu nie ma charakteru drugorzędowego, jak starał się wykazywać skarżący)-, to sąd orzekający słusznie doszedł do wniosku, że istnieją nieusuwalne wątpliwości co do mechanizmu powstania urazu u J.D. i rozstrzygnął je na korzyść oskarżonego. Tym bardziej, że z zebranego materiału dowodowego wynikały dwie różne wersje, a relacje świadków podających dane obciążające oskarżonego – wbrew stanowisku autora apelacji- nie mogły być uznane za w pełni wiarygodne dowody. Stąd sąd I instancji nie miał prawa ustalić, opierając się tylko na relacji pokrzywdzonego i częściowo wspierającej ją wersji jego syna, że S. W. z rozmysłem uderzył J.D. drewnianą „miarką” w okolice prawego oka. Dopuszczalne w realiach niniejszej sprawy było bowiem przyjęcie wersji o powstaniu urazu w okolicy prawego oka pokrzywdzonego w wyniku dynamicznego przebiegu zdarzenia (opisanego przez oskarżonego i wynikającego z nagrania z monitoringu), szarpaniny między uczestnikami zdarzenia i szarpnięcia „metrówką” przez jednego z uczestników w taki sposób, że pokrzywdzony „dostał metrówką” w okolice oka.

Dlatego nie można było uwzględnić zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż apelacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego stanowiła tylko polemikę z prawidłowo zastosowaną przez sąd I instancji – w realiach zgromadzonego materiału dowodowego - regułą z art. 5§2kpk,

która stanowiła podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.	
Wniosek	
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego winnym popełnienia czynu z art. 217§1kk i wymierzenie mu za ten czyn surowej kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia, argumentów wskazanych w apelacji skarżącego.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
cały zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II, III	Apelacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego nie zasługiwała na uwzględnienie, stąd zachodziły podstawy z art. 636§1i 3 kpk do obciążenia oskarżyciela kosztami za postępowanie odwoławcze, w tym opłatą w kwocie 100zł na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Ponadto oskarżony ustanowił w postępowaniu odwoławczym obrońcę z wyboru, który po wpłynięciu akt i zarejestrowaniu ich w sądzie okręgowym i po wyznaczeniu terminu rozprawy apelacyjnej sporządził odpowiedź na apelację, stąd należało zasądzić od oskarżyciela prywatnego na rzecz oskarżonego na podstawie §11 ust.2 pkt.4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie -kwotę 840 zł tytułem zwrotu poniesionych przez oskarżonego wydatków na ustanowienie obrońcy przed sądem okręgowym jako drugą instancją.

7. PODPIS